

PERIODICH SATIRICH, HUMORÍSTICH, IL-LUSTRAT Y LITERARI.
DONARÁ AL MENOS UNS ESQUELLOTS CADA SENMANA.

2 CUARTOS CADANÚMERO PER TOT ESPANYA

y 10 centaus paper en l' isla de Cuba.

NUMEROS ATRASSATS 4 CUARTOS.

ADMINISTRACIÓ Y REDACCIÓ

LLIBRERÍA ESPANYOLA, RAMBLA DEL MITJ, 20
BARCELONA.

PREU DE SUSCRIPCIÓ

Fora de Barcelona, cada trimestre: Espanya 8 rals.
Cuba y Puerto-Rico, 16.—Estranger, 18

PROGRESSOS.

No digan pas que en aquests temps tot progressa, tot se perfecciona.

Cada dia 's veuen nous invents.

Figúrinse que are ha sortit un francés, un fisich, Mr. Depréz, que ha trobat la manera de trasmetre la forsa á gran distància per medi de un fil elèctrich. La forsa, d' aquesta conformitat, suposan que 's pot trasmetre á 80, á 90 y fins á 100 kilòmetres de distància.

De manera que acudint per exemple á un saltant d' aqua en un siti abont no sigui de cap profit, pot utilisarse aquella forsa de la naturalesa complertament perduda, en una ciutat en una vila distants, aplicantla als usos industrials, sense més gasto que la instalació de un fil elèctrich.

Maravellas de la electricitat!

Lo que are succeheix ab la llum y ab la véu, succehirá ab la forsa.

¡Adèu, donchs, carbó de pedra! ¡Adèu explosions com la de ca 'n Morell y Murillo! ¡Adèu desgracias y catástrofes!

L' electricitat serà la gloria més gran del sige XIX y de tots los sigles.

¡Visca 'l progrès!

Pero no 'ns entussiamé massa aviat, y esperém que vingan nous experiments á confirmar las grandiosas esperansas que fan concebir aquestas portentosas innovacions.

Y mentres tant que arriba 'l dia que 's reparteix la forsa á domicili y que poguem suprimir fins la criada, per tenir á cada casa una màquina de fer 'l llit, una màquina d' escobrar y fins una màquina de couer la gasofia y de treure 'l escudella á taula, ocupemnos si no 'ls apar mal, de un' altre classe de progressos, basant generalisats avuy en dia.

Se tracta de l' art de viure sense treballar, algun temps casi desconegut, y avuy practicat en gran escala.

Una de las manifestacions de aquest art, consisteix en la pràctica del robo, que si avants tenia 'ls seus perills, avuy, procedint de certa manera, s' exerceix impenument.

¿Ne volen exemples?

Agafin la Gaceta de Cataluña del disapey y fixintse en un article titolat «Pillerías», curt d' extensió, llarg de intenció, y de punteria fina y segura.

¿A qui apunta? Vostes mateixos dirán.

Se tracta del bandoler qu' en lloch de comprar una pistola, un trabuch ó un gavinet, funda un periódich senmanal, quinzenal ó mensual, (lo mateix té) un paper qualsevol, que fá l' efecte d' arma, y serveix per demanar: «Diners ó la vida» sense por de la guardia civil.

«Diners ó la vida» al pobre artista extranger, que sense saber l' importància de aquell paperot, vén la seva reputació amenassada, si no afliixa la mosca.

«Diners ó la vida» á la societat de crédit, á la qual un rumor malèvol, una mala notícia propagada á temps, pot de moment, portar immensos é irreparables perjudicis.

«Diners ó la vida» á la família honrada, á la qual la llegeresa de una filla ha tenyt las gallas de vergonya.

Y no hi ha més remey: ó compran lo silenci de aquell reptil, ó aquell reptil que infama la professió periodística ab la seva conducta criminal, los tréu á la vergonya pública, entregantlos á la riota de aquella part de públich (que may falta) que gosa y disfruta unicament ab la calumnia, ab la murmuració y ab lo rebaixament del próxim.

*

Vostès dirán:

—Pero no hi ha una llei protectora de l' honra y del bon nom de la personas? Y en últim extrém ¿no tenen los periódichs personas responsables?

Aném á contestar:

Las publicacions decents, aquellas que tot lo més se permeten atacar los actes públichs de las personas públicas, á condemnar los abusos y á criticar las debilitats dels que posantse en evidencia, s' entregan ellis mateixos al judici de la prempsa, aquestas publicacions licitas y útils, no temen los efectes de la llei, y responden regularment de lo qu' escriuen.

Pero 'ls periódichs creats per dedicarse al robo, fan com tots los criminals: se rodejan de totas las precaucions necessàries, á si y efecte de que 'ls delictes que cometan quedin en tot cas impunes.

Així veurán vostès que quan atacan á algú no ho fan mai á cara descuberta y per davant. Comensan per adulterar lo nom ó l' apellido de la persona atacada; pero de manera que tothom sab qui es. Si no basta 'l nom adulterat, se valen de las inicials. Senyalan, sense determinar. Lo públich ja vén l' intenció y la víctima devora l' injuria.

Si la víctima arriba á acudir als tribunals, surt l' injuriador y exclama:

—Qui l' empeny que tant rodola? En lo periódich no 's parla de vostè: vostè 's diu Fabra y en lo periódich dihem Cabra. ¿Se diu Cabra vostè per ventura? Donchs vagí en nom de Déu.

Los tribunals no poden entrar en las intencions del autor de aquellas infamias, y la víctima, sobre l' injuria, paga las costas del judici. Lo lladre 's retira rihent y fregantse las mans. En la mirada hi porta escrita la seva divisa: «Diners ó la vida.»

*

Y si la víctima, en un moment de indignació, y veyent la impotència dels tribunals, se proposa ferse la

justicia per si mateixa, no logra per aixó millor fortuna.

Tant si envia padrins al autor de l' injuria, com si agafa un bastó per romprili l' ànima, estiga segur que no 'l trobará, ni á sol ni á sombra.

Si vā á la redacció del periódich, estableta regularment, en casas que han sigut l' alberch del vici (sabent qui 'l sortirà á rebre? Un perdut, un taul, un pinxo). Aquest es l' encarregat de rebre 'ls recados del periódich. ¿Y son vostès, ni cap persona decent, capassos d' embrutar les mans, pintant los dits á la cara de un miserable d' aquesta cananya?

Ja ho veuen, no hi ha vindicació possible, contra semblants lladres, mil vegadas pitjors que 'ls que surten pél camí-ral, ja que aquestos, al ménos, exposan la pell y presentan la cara.

*

Hi parlat de progressos y es menester confessar que aquest modo de robar, es, en lo terreno de la maldat un verdader progrès, ja que representa la maldat impune.

Jo no més veig un medi de càstich, y aquest estriba també en un progrès, en lo progrés de las costums.

Que 'l públich miri ab despreci aquests paperots inmundos: ningú 'ls llegeixi, que ningú 'n parli més que per condemnars-los y abominarlos. Que las injurias, las calumnias y las insinuacions malèvolas que estampen, passin desapercebudas detothom.

Deixém que 'ls bandolers gastin la pólvora en salvans.

Potser quan no tingan quartos per comprarne més, se dedicaran á un altre ofici.

O tal vegada, y aixó seria lo millor, se suicidaran ab l' últim cartutxo.

P. DEL O.

UN CRIM.

Era de noche, y sin embargo llovía.

Era una nit més negre, que la conciencia d' un apremiador.

Se coneixia qu' al cel mudavan de pis, per lo remenant de trastos que 's sentia.

Lo vent, bufant com si dugués pressa, movia las teules dels carrers, hont no cremava ni un llum d' oli, per combatre, ab las sèvas foses, pocas ó moltas, las fosques tenebres de la nit.

De sople, 'ls núvols, cremats potser d' aguantar la capa á l' aigua, la bessona després d' un fort tró que semblà com si fos un esbufech de satisfacció per haverse tret aquella carga de sobre.

Are me 'n recordo, no he dit ahont som: se tracta de un poble de prop de la frontera.

LA ESQUELLA DE LA TORRATXA.

Per los carrers, no 's véu ni un' ànima.

Dich mal.

Aném à un dels carrers baixos.

Observém: ¿senten? Es lo remor d' una porta que s' obra.

—Mal llamp!—diu una véu grossa. (No s' espantin; déu dirho per la pluja.)

Sens dupte refet, se véu sortir un bullo embolicat ab una manta: després un altre; derrera, un tercer.

Lo rellotje del poble toca á mitja véu y com avergonyit, vuit batalladas que l' vén s' emporta.

—Anem Ton—diu lo de devant.

—Quina nit, Pere!

—No 'n fassis cas. ¿Portas l' eyna esmolada? No anem a feu un bunyol.

—Si—contesta l' altre.

Y comensan á caminar carré amunt.

Y à la claror d'un llampech se veu la llueta fulla d' un ganivet que l' del devant porta á la mà: per sota de las mantas dels demés se vehuen sortir unas cordas ab ganxos.

No m' agafin por, y seguiams.

* *

Los homes torsan una cantonada.

—Iteira de Déu—diu l' de devant, fent un salt que fà que 'ls demés s' aturin.

—¿Qué hi ha?—preguntan.

—Res, un-sot d' aigua.

Per lo cantó del carrer surt un llum: si fos lo sereno...

No: es massa aviat.

* *

De prompte, s' aturan devant d' una casa: trucan á la porta que s' obra á mitjas, y entran los tres dihent ab véu baixa:

—Santa nit!

La porta 's tanca.

No hi ha dupte: allí dins se consumarà l' crim.

Escoltém.

* *

Se sen á poch com si esmolessin ganivets: aquest s' roll fá esgarrifar: ja no 's pot demanar més cruentat: potser la víctima ho sent: potser està dormida... ¡oh! avisula.

En lo moment d' agafá l' picador, un gemech horroso, me fá deixar més que depressa la porta y fins lo carrer com si fos industrial y detras meu vinguessin tots los dependents de 'n Cama..., dich, de 'n Cues....

* *

¿Hont soch?

Ahi ja ho sé: á la plassa.

Correm á buscar la justicia.

Ja hi som.

—¿Que vol?

—Vinga ab mi, s' ha comés un crim horrorós en lo carrer de...

—Anémhi—diu la justicia representada per un agutil qui es nunci y no sè que mès.

Arrivém á la casa y ab véu autoritaria diu mon accompanyant trucant com si volgués despanyar la porta:

—Obriu, en nom del Rey.

No sè que 'm vá fer, veure l' rey representat d'aquell modo, fins sense mitjas y...

* *

S' obri la porta.

—¡Vos Tanol! ¿Qui vos ha dit?—diu una dona.—No 'm descubriu: feya temps que no menjava y perque no patis y per aprofitarlo...

—Horror! No vull sentir mès: se 'l menj...

M' aparto.

—A poch rato surt l' agutil: me sembla que tè sanch á las mans: potser hi estava convingut.

—¿Y 'ls assassins?—l' hi pregunto.

—Deixis de romansos—diu—Pobre gent! ¡Haver de matá 'l porch avants de l' hora!

PAU MAGRE.

UN COP D' ULL ALS TEATROS.

Vels'hi aquí que al Liceo ya están apunt de estrenar un altra ópera. Demá dissapte, si Déu plau, tindrém, es de creure, ocasió de aplaudir á la eminent artista Magdalena Mariani Massi que fa la protagonista de la Gioconda de un modo admirable, segons han dit tots los periódichs y ho han confirmat tots los públichs que han sentit la partitura de 'n Ponchielli.

Barcelona filarmónica correspondrà indubtablement á la reconeguda fama que disfruta de intelligent, y la semanera entrant al donarlos compte de aquest estreno, 'ls trasmeterém l' impressió que 'ns causi á nosaltres la Gioconda y l' modo ab que l' públich la rebi.

En lo que vá de senmana s' ha fet lo Roberto, 'ls Hugonots y L' Africana. En aquesta última, vá pendrehi part la senyoreta Adela Gasull, encarregantse del paper de Inés. Aquesta jove artista vá interpretar ab precisió y bon gust aquest difícil paper.

Al Principal s' han suspés las funcions de zarzuela per motius que ignorém.

No se sab encare quan tornará á obrir sas portas aquell antich teatro.

... Al Retiro han trobat una Mascota que 'ls porta la sort, i pero de quina manera!

Cada dia que 's fà aquesta zarzuela, l' teatro s' ompla de gom á gom. Molts son los que no han pogut encare anarhi 'ls diumenges, perque es impossible trobar cap localitat.

Vamos, senyor Cereceda, que si are no 's finca, no 's fincarà may.

Si aixo dura, aviat podrà deixar la batuta, y viure com un principe.

... Al Circo Barcelonés també han tancat las portas.

No puch explicarme aquest desenllás d' altre manera sinó que l' esparver s' hi hagi embolicat.

Se véu que aquest bucell d' urpas ha portat mal astre á la casa.

Y are que parlém d' esparvers, bo será que de passada 'ls fassí quatre quartos de la obra del senyor Feliu y Codina titulada L' Esparver estrenada últimament en aquest teatro.

Si fos aquesta secció de la Esquella un lloch ahont se pogués criticar extensament una obra, los explicaria l' argument de l' Esparver, perque ab això sols los basaria per ferse càrrec de que la última obra del senyor Feliu à pesar del bon empenyo dels amichs, no vá resultar de bon tros lo que algun diari vá dirne l' endemà.

L' assumpto, tot y assemblantse á Las Campanas de Carrion, ofereix poch interès, per desarrollarse en tres llargs y penosos actes, pues si l' principal personatge, l' Corder, hagués volgut evitarse tanta molestia, ne sortia dihent al notari en lo moment de embargar los móbles, entre 'ls quals hi ha depositat lo bagul que guarda tant interessants papers, que allí hi havia las probas de que son nebot es lo senyor del Castell, cosa que l' notari ho hauria cregut, pues en lo segon acte bê ho creu, y tot acabava allí mateix sense fer patir de esperit al poble ni al públich, que vá passar cinch mortals horas en lo teatro del Circo.

Per lo demés, lo senyor Feliu no presenta cap personatge bén acabat, sinó que á pesar de las dimensions de l' obra, no més nos ensenya alguns bocetos, la major part inverosímils y 'ls demés ridiculs en tot extrém.

L' únic que trobém en L' Esparver, com á cosa acceptable, es la música, original de don Cosme Ribera, que té probas donadas de ser un bon compositor.

Lo concertant del segon acte es de mà mestre, y sols per aquesta pessa 's pot passar l' anguria de lo interminable acte primer y las ridiculs escenes del segon; pero en acabant de sentir aquest concertant, lo qui 's queda al tercer acte, ó no sap lo pa que s' hi dona, ó es home fet á proba de bomba.

L' Esparver es obra destinada á passar lo pont del diable, y anar á fer companyia á lo Tamboriner y á la Barretinaire.

... Del Romea no més los diré que continúan ab Lo Punyal d' or.

La companyia castellana vá posant en escena las obras del repertori.

... A Novetats la companyia de 'n Tutau vá fer El pañuelo blanco, molt discretament.

Demá l' benefici de la senyora Mena, posantse en escena l' drama de la senyoreta Opiso: Mujeres que matan y mujeres que mueren.

... Al Espanol ab la Espada de Satanás han trobat un espectacle per lo públich de aquell teatro.

Cada diumenge fan dos bonas entradas. La apoteosis dels senyors Moragas y Urgellés es pessa bona.

... Al Tivoli, L' Infern.

Ja 'ls dich jo que al passeig de Gracia sembla que hi hagi tots los dimonis desencadenats.

Pero bê pensat, durant l' ivern, lo gran sistema per fer funcionar los teatros de istiu, es fer cosas de foch. Lo publich veyst un bon caliu devant, s'olvida de que se l' hi enrampen las camas ab lo fret.

N. N. N.

LO JUDICI FINAL.

Entre núvols vaporosos que s' fan amos del espay, fills d' un mon que fou un dia y ha fet ja l' últim badall, s' hi descubreix, com llanterna en nit fosca al mitj del mar, enlluernadora celistica, aureola tant brillant que cega 'ls ulls que la miran, que no s' vol deixar mirar; jo si ho faig, es ab u'leras de tots dòs vidres fumats. Es lo lloch de la justicia, es lo Suprem Tribunal que molt lluny de fer traficas com los de la terra fan, ab gran rigor se disposa á ser molt just é imparcial. Presideix lo Redemptor de tot lo Género Humà y 'ls sants que serios lo voltan tots portan lo cap pelat;

l' àngel Miquel á la dreta ab balansas á la mà y á la esquerra hi ha 'n Geroni que tot grasset y galta inflat als tocs de llarga trompeta crida ànimes á balans.

Feyá ja molts y mols dias qu' operava l' Tribunal y la tasca cansonera

ja contava habé acabat, quan va pendre la paraula un tal Jaume, sant com cal que ab ademen sandunguero un oblit vâ observar.

—Senyor, eixa presidencia bén segur que no ha pensat ab las ànimes d' Espanya que s' estan allá esperant.

—Teniu rahò mon ministre; pro mon descuit no es estrany perque l' qui es d' aquella terra sempre me 'n he descuidat. Que vingan donces las ànimes dels vehins dels africans.

Una gran bellugadissa tot seguit s' ha despertat; mes tan magres que ni sombra arriban á projectar y fan al xocar entre elles soroll de vidres trencats.

—¿Qui ets tú?—pregunta á una Lo President mo formal.

—Jo, aquí hont me veieu ta t'rancia era tot un advocat que armava pleits á tot bitxo...

—Ja 'n hi ha prou —¿Com?—A cremar.

—Y tú qué feyas—Negocis,

era un rumbós comerciant.

—Qu' es igual que dir gitabo.

—Sempre deya la vritat.

—No 't crech pas; cap á fer brasa.

—Per Déu pietat!—A fer flam.

Un altre: ¡y tú?—Jo 'm guanyava las vessas sent industrial.

—Donchs perquè estàs tan magriscias?

—Perque esp'otava ab afany á tota la classe obrera

y 'ls tallers me van cremar.

—Cap al foch.—Clemencia!—Mira, donchs tú també cremarás.

Otro:—Jo era apotecari dels més sabis y afamats.

—¿Tenias pou á la casa?

—Sols un.—A socarrimar.

—Es que ho donava barato.

—Cap á fer caliu, bergant.

Vaja, tú, ¿qué erats?—Notari dels que ho tenian més grans.

—Feyas molles escripturas?

—No, tres ó quatre cada any.

—¿Erats ric? Ab en Botero que ja veig los tèus pecats.

Hola, tú portas corona:

—¿Qu' erats capellà?—Cabal.

—Deyas missa cada dia?

—Després d' un bon esmorsar.

—Bé, minyó; i y per la Quaresma?

—Sols costelles.—Al foch, fart.

Cap d' esturnell, tú, ¿qué feyas?

—Polítich y diputat.

Ja 'n tinch prou; á las calderas y las qualladas purgarás.

Hola: ¿qu' erats tú tant pobre qu' hasta 'm fas esgarrifar?

—Jo, senyor, un periodista de opinions liberals.

—¿Qué portas als pèus?—Cadenas.

—¿Qué dús al coll?—Un fiscal.

—Pobretal! Tú si qu' ets màrtir; á la gloria pots entrar.

BALDOMERO ESCUDÉ VILA.

ESQUELLOTS.

Un dia d' aquests s' estrenarà l' cementiri nou. Cosas que s' hi podrian enterrar:

La pedra del monument á Colón.

Lo projecte d' agregació de tots los pobles circumvelins, á Barcelona.

El laboratori químico-municipal.

Y principalment, tots los morts que figuraren en las llistas electorals.

Pero jo ja ho veig, això últim es

LA ESQUELLA DE LA TORRATXA.

Una mort sensible, que deplorarán tots los amants de la música.

Wagner, lo inventor de la música del porvenir, vá morirse casi de repent, en la ciutat de Venecia, ahont havia anat á passar l' hivern.

Digan lo que vulgan, Wagner era un geni.

Mal que 'ls pesi á aquells que per no sentirlo 's posavan cotó fluix á las orellas, y després parlavan d' ell ab desprecí, Wagner adelantantse als seus temps caminava més depressa que 'ls altres.

Lo present comensava á ferli justicia; lo porvenir l' hi aixecará estàtuas.

* * *
Una reflexió de un filarmónich, amich meu, després de sentir lo *Lohengrin*.

—Wagner fá mal obra á casi tots los demés compositors. Després de haver sentit lo *Lohengrin*, totes las óperas del *bel canto* me farán l' efecte de sarsuelas.

No obstant, los teatros de París l' hi han tancat sempre las portas, desde que ván xiularli 'l *Tannhäuser* lo dia 13 de Mars de 1861.

¡Dia 13! ¡Dia fatal per Wagner!

Ha mort lo dia 13 de Febrer, després de 13 anys de matrimoni.

Pero encara ni ha més. Fins lo nom Ricardo Wagner té 13 lletras.

* * *
Una anécdota que 's refereix á la xiulada del *Tannhäuser*.

Wagner l' endemá, trist y desconsolat, se 'n aná á veure á Rossini.

—Ja havèu vist, l' hi digué.

—No me 'n parléu, contestá Rossini: á mi també me 'n han xiulades d' obras. Aquests contratemps nos convenen de una cosa: es precis cambiar de método...

—Pero no m' han entés...

—Es precis cambiar de método.

—Jo volia...

—Es precis cambiar de método.

—Pero escoltéu...

—Es precis cambiar de método.

Wagner agafa 'l sombrero y se 'n vá, y era ja al carrer, quan encara sortia per un balcó obert la vén de Rossini que deya: —¡Es precis cambiar de método! ¡Es precis cambiar de método! ..

* * *
Rossini era implacable
Pochs días després tenia la partitura del *Tannhäuser* posada en lo piano; pero cap-per-vall.

Als que se 'n estranyaven los deya:

—Miréu: hi probat de tocarla al revés, y tampoch vá bé.

Y no obstant, ab tot y 'l gran talent de 'n Rossini, es de creure que viurá més temps l' àguila de Bayreuth que 'l cisne de Pessaro.

Està pròxim á ser discutit en las Corts lo projecte anomenat de les primeras materias.

Succeheixen ab motiu de aquest projecte coses molt estranyas.

Tots aquells diputats que ván votar en favor del tractat de comers ab Fransa y del restabliment de la base 5.ª, sense consideració á las industrias fabrils, avuy reclaman contra l' adopció del projecte de primeras materias.

L' un en nom de l' oli, perque 'ls seus electors cuilen oli, l' altre en nom de la llana, perque 'ls seus electors crían bestiar, y aixis successivament.

Tots son proteccionistes dels seus electors, ningú es proteccionista d' Espanya en general.

Y despòs diuhen que 'ls catalans som tant egoistas.

* * *
Precisament, á pesar de que 'l projecte 's presenta ab la excusa de que ha de ser favorable á las industrias fabrils, y a modo de compensació, los catalans lo combatim també y ab la mateixa energia que las démes provincias amenassadas.

Y are que vajin dihent que som tant egoistas.

Desenganyinse: la primera materia dels empleats madrilenyos, es lo menjar cuit y la roba feta.

La primera materia de Catalunya, es lo patriotisme.

Ab motiu de la agregació dels pobles circunvebins á Barcelona, vá celebrarse aquest dia á Gracia una sessió tant borrascosa, que fins tremolaven los vidres de las finestres.

Los crits se sentian de un' hora lluny.

—Ay, ay, què fan á casa de la vila? preguntava un vehí de Gracia.

—¡Qué vol que fassan! S' ocupan de l' agregació....

—¡Ah! ja entenç, déuhen voler fer un manicom....

—¿Un manicom?... ¿Y que té que veure?....

—Home, diguili barret, diguili sombrero; diguili agregació, diguili agregat de boigs, tant se val.

* * *
Al sortir de la reunió, don Vicente de Romero, vá presentar la dimissió en motius de salut.

Mes clar: ván ferlo esgargamellar de tal manera, que vá perdre la vén, y are ja no hi ha medi de sentirlo. Per lo tant, avants de tot, votém per la agregació de la vén á don Vicente de Romero.

A un capitalista que n' havia fetas de molt crespas, ván durlo á la presó.

—Paciencial l' hi deya un amich: la Roca Tarpeya está al costat del *Capital*.

Una anécdota xocant que llegeixo en un periódich: En un mercat de poble, un tractant de bestiar y un carnicer que acaban de fer un contracte se seuhen junts á la taula del hostal. Mentre dinan, lo carnicer se tréu de la butxaca un bitllet de vint duros per pagar al tractant de bestiar los moltons que l' hi havia venut.

Pero 'l bitllet l' hi rellyca de las mans y l' hi cau dintre del plat, empapantse de salsa. Lo carnicer lo treu ab la punta dels dits, l' espolsa, lo gos del tractant vigila, se figura que volen obsequiarlo, y de una bocada s' empassa 'l bitllet.

Enrabiada del carnicer.

—Vull lo meu bitllet, exclama. Mira, matém lo gos y obrimlo.

—Cá: 'l meu gos val més de vint duros.

—Llavors estém en paus: lo gos ha cobrat per tú, davant de testimonis.

—Ja veurás lo meu gos no es caixer, no l' hi he donat may facultats per cobrar, y ademés Zahont es lo recibo?

L' assumptu haurán de resoldre'l los tribunals.

Fàcil serà que 'l gos siga condemnat á cadeneta perpétua.

A Paris s' ha posat de moda l' esgrima entre las senyoras.

Y 'ls periódichs de la *high-life* asseguran que no hi ha res tant hermos com una senyora tirant lo floret.

No es fàcil que aquesta moda sedubeixi á las espanyolas.

Las donas de aquí ab una mirada 'n tenen prou per ferirnos al mitj del cor y hasta per matarnos.

QUENTOS.

Un jove del dia se presenta á casa de una senyora coneguda ab l' intent de feríhi una visita.

La criada surt á obrir, y al veure 'l resolt á ficarse dintre, l' hi diu:

—Senyoret, no 's pot entrar: la senyora 's vesteix.

Lo jove sentantse ab molta flema:

—Bueno, esperaré que 's despulli.

Un senyor casat, per allá 'ls vols de Nadal se veja extremadament assediat per la seva senyora, la qual l' hi demanava un regalo.

—Bé, vaja, ja te 'l faré; pero deixam tranquil.

Vingué Nadal, y la senyora deya á tots los coneiguts.

—¿Qué dirian que m' ha regalat lo meu Paco? ¡Una flasada!

Nota.—En Paco era un home molt fredolich.

En un dels balls del Liceo,

—Ay, ay, què per aquí Pauhet?

—Y què vols dir?

—Que m' extranya molt, encara no fá quinze dias que se 't vá morir la senyora....

—Si, ja ho veig: vols dir que lo més natural fora anarme 'n al Campo Santo... Tens molta rahó, pero á aquestas horas de nit està tancat.

Una senyora tenia un gosset y una gosseta de llanas blanques tots dos y clapats de negre. Eran la cosa més mona que pugan vostes imaginarse. Naturalment ella 's idolatrava.

Un dia la gossa se l' hi vá morir. Figúrinse quin desconsol! La senyora plorava y tenía atacs de nervis. Per últim, quan vá reportarse l' hi vingué una idea: ferse fer un manguito ab la pell de la *Tula*.

Vá cridar al manguitaire y després d' exposarli 'ls seus desitjos l' hi digué l' industrial.

—Trobo, senyora, que una pell no més es insuficient per un manguito.... Si 'n tingües un'altra de igual?....

—Aixó ray, digué la senyora, allá sobre aquell cuixi hi ha 'l *Jazmin*, se l' emporta y l' escorxa.

Davant del tribunal:

—Vostè ha robat una cantitat de roba blanca de una casa del carrer de 'n Mónach.

—No es veritat: es lo fuster que viu á la botiga que m' accusa perque 'm té rabia.

—¿Y com sab vostè que qui l' accusa es lo fuster de la botiga?

—Perque quan sortia ab lo farsell al cap, es l' únic que 'm vá veure.

TRENCA-CAPS.

XARADAS.

I.

Segona-quarta n' es roba que lo barco sol portar y si al *hu-dos* invers troba lo padri vol nomenar.

Una tarda á dins de un bot per passar més b' l' estona un molt b' *tersa-segona* nos menjarem ab la *Tot*.

LISANDRO COMOHIELA.

II.

Fent hu invertida-tres-dos se guanya en *Total* lo pà, y á sa *tres-quarta* confós per casarse demanda á una que ven *hu-dos*.

CIUTADA PACO.

MUDANSA.

En tot home 's sol trobar lo total posat ab a.

Cap vinya no hi pot havé sense lo total ab e.

Fá mal, vos ho juro jo, un bon tot posat ab o

Y no 's fá ví de segú sense tot posat ab u.

S. Y IROLTAB.

LOGOGRIFO NUMERICH.

1 2 3 4 5 6 7—Nom d' un carrer.

2 4 6 3 5 7—Nom d' home.

1 7 2 3 5—Sili de honor pels toreros.

6 7 2 5—A casa 's formers.

2 3 4—Corrent d' aigua.

7 2—Un metall.

7—Una lletra.

TRANQUIL ESPARVER.

CONVERSA.

—¿Qué té tòs, Salomé?

—Estich molt costipada.

—De qué l' hi vè?

—De quan vaig anar á....

—Ahont?

—No hi ha necessitat de dirli: vosté mateixa ho ha dit.

SIR BYRON.

QUADRAT NUMÉRICH.

• • •

• • •

• • •

• • •

Omplir los pics ab números que sumats vertical horizontal y diagonalment dongan un total de 18.

ORDE OGNIMOD.

TRENCA-CLOSCAS.

Lancaster-Regomir-Espalter-Sadurní-Carders-Nau-Tallers-Avinyó-Salvà-Obradors-Espaseria-Tarròs.

Ab aquests noms de carrers posats en columna formar lo de un personatge que tots los anys vè.

U. T. E.

GEROGLÍFICH.

XII XII

NI fan I

A

DOS DEL ESPARVER.

SOLUCIONS

A LO INSERTAT EN L' ÚLTIM NÚMERO.

1. XARADA 1.—A-for-tu-nat.

2. ID. 2.—La-mi

ACTUALITATS.

LA RIERA DE 'N MALLA:—D. Francisco, escolti per Déu! Tréguim de Barcelona, que ja no puch estarhi mes encongida; m' hi corrompo y es mal per mi y per vosté. Ja no soch riera, sino famer.

—Venga eza yave.

—Aqui la té, y obri y tanqui com vulga. Figuris qu' es á casa sèva.

CAPELLÁ FISCAL:—Aixó de modelo no l' hi puch deixar passar, sense tenir informes y probas de la veritat!